

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

УУАДН

ЛОВЕЦЪТ

*Енциклопедично резюме на епизод от Брахма Пурана,
съставено от брат Видявачаспати Амарнат Шукла*

Преследването на дивеч е начин на живот за ловеца. Така той осигурява препитание за себе си и своето семейство. Някога живял ловец, който отишъл в гората на лов. Разпънал мрежата си като капан за птици и дивеч.

Но в този ден, чак до залез слънце, не хванал нито звяр, нито птица. Тъкмо когато щял да прибере мрежата си, един женски гълъб се оплел в нея. И като решил, че тази гълъбица е дошла сама¹ по Божията повеля, ловецът я поставил в клетка.

Внезапно времето се променило. Небето се помрачило.

Заизсипвала се градушка и затрещели гръмотевици.

Ловецът осъзнал, че самият той е в капан на лошото време. Бил прегладнял и напълно прогизнал. Младият мъж потрепервал и зъбите му тракали от студа. Скоро обезумял от страх, че няма да се измъкне жив. Децата му щели да го чакат напразно. Намерил подслон под едно дърво.

Случайно или не, това било дървото, което било дом на гълъбицата в клетката. Тя имала гнездо в клоните, а там друг гълъб, нейна сродна душа, я чакал да се върне. Гълъбицата разпознала дървото и чула гукането на съпруга си.

И се провикнала към него:

– Пленница съм на този ловец. Не тъжи за мен! Той ни е гост, който се спря на прага ни. Ще загине от глад и студ. Притеснява се и за децата си, които го чакат гладни. Жената и малките му го чакат да се върне, както ти очакваш мен. Ще е грях, ако гост загине от глад и студ пред нашата врата. Той ни е враг, но се намери в загубено време. Плени ме, но това е заради мои стари кривини, които ще трябва да изправя. Изпълни дълга си! Гостите трябва да бъдат почитани, сякаш са богове или духове на предците². Гостолубието прави всички да са щастливи и сити. Той не моли за нищо, но е наш дълг да се погрижим за него. Макар да те нарани, като плени съпругата ти, той си остава наш гост. Щастлива съм, че животът ми ще придобие висш смисъл, като се жертвам за гладното семейство на този ловец.

¹ След като в нея се е вселил бял дух.

² Да се разбира: напредналите същества (исполините) от епохата, предхождаща настоящата на мрака.

И като чул тези думи на жена си, гълъбът усетил как добър дух се вселява в него. Превъзмогнал личните си неволи и тъгата, а после долетял под дървото.

И казал на ловеца:

– Ти си мой гост и мой брат. Измъчват те студ и глад. Мой дълг е да ти помогна даже ако това ще ми струва живота. Бъди търпелив, докато потърся нещо за твоето спасение!

И като казал това, гълъбът полетял към небесата.

Върнал се с горяща клонка в клюна и я пуснал в една купчина сухи листа. Огънят спасил ловеца от студа. Докато младият мъж се греел, гълъбът кръжал над пламъците.

И казал:

– О, ловецо, ти намери спасение от студа. Сега засити глада си с месото ми!

Гълъбът се хвърлил в огъня.

Изненадан, ловецът възкликнал:

– Ах, ти се пожертва за мен! Аз съм грешник, който убива невинни птици и животни, за да се храни с тях. Проклет да съм!

И отворил клетката, за да освободи гълъбицата.

Но ловецът бил още по-изненадан, когато женската птица на свой ред казала:

– Моят съпруг се жертва, за да засити глада ти. Това дърво бе наш дом. Ти намери подслон под него. Така се спаси от студа и глада. Ти стана наш гост. Дълг на Стопаните е да се грижат радушно за гостите. Моята сродна душа изпълни дълга си. Не се безпокой за нас! Така е било Писано. Приеми изпеченото месо на съпруга ми! А за мен вече няма смисъл да живея, ако съм изгубила сродна душа. Ще я последвам. Нека моето месо бъде за твоето гладно семейство!

И като казала това, гълъбицата също се хвърлила в огъня.

Ловецът бил разтърсен. Не можел да намери покой и вече не знаел какво да стори. Допрял длани в знак на благодарност. Тогава две огнени пламъчета се вдигнали над огъня. И се понесли заедно към небесата.

Ловецът захвърлил оръжието и се зарекъл пред висшите сили да отгледа децата си, като им показва цял живот какво е да си добър Стопанин. Мястото на тази случка в наши дни се нарича „Капот Тирт“¹ и е близо до брега на свещената река Годавари.

¹ „Храм на гълъбите“.